

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Tomáše Blažka a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobci: a) H. P.
b) nezletilý I. P.
c) nezletilý O. P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádostí ze dne 30. 7. 2025 o udělení dočasné ochrany žalobcům jako nepřijatelných,

takto:

- I. Zásah žalovaného byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením jejich žádostí o dočasnou ochranu ze dne 30. 7. 2025.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřují v tom, že jim vrátil podané žádosti ze dne 30. 7. 2025 (žalobci uvedli den 3.

9. 2025, ale žádosti byly podány dne 30. 7. 2025 – pozn. soudu) o dočasnou ochranu jako nepřijatelné z důvodu, že získali dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, konkrétně v Polsku. Žalovaný žádosti tedy vrátil jako nepřijatelné ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“). Z vyjádření žalovaného k žalobě je pak zřejmé, že vychází z toho, že důvodem vrácení žádosti bylo získání dočasné ochrany v Polsku, tj. důvod stanovený v § 5 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobci se žalobou ze dne 8. 9. 2025 a doplněnou na výzvu soudu dne 27. 10. 2025 domáhají určení, že zásah žalovaného dne 30. 7. 2025 spočívající v posouzení jejich žádostí o dočasnou ochranu jako nepřijatelných byl nezákonný. Žalovaný postupoval dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. Důvodem uvedeného posouzení žalovaného byla skutečnost, že žalobci získali dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU. Nyní se žalobci domáhají obnovení stavu před vrácením jejich žádostí o dočasnou ochranu.
3. Žalobci nejprve uvedli, že postup žalovaného považují za nezákonný, neboť žalovaný dostatečně nezhodnotil jejich osobní a rodinné poměry.
4. Dle žalobců nebyly v řízení řádně posouzeny důkazy, které předložili, zejména potvrzení o výmazu z PESELU z registru Polské republiky, kde jim byla dne 11. 6. 2025 udělena dočasná ochrana. Výmaz byl proveden dne 3. 9. 2025. V žádném jiném státě EU nemají udělenou dočasnou ochranu.
5. Uvedli, že jednání žalovaného je v rozporu s cílem a účelem Směrnice Rady 2001/55/ES a zákona č. 65/2022 Sb., které mají zajistit ochranu osob prchajících před ozbrojeným konfliktem.
6. S ohledem na aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině je odmítnutí dočasné ochrany v případě žalobců v rozporu se zásadou non-refoulement.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a jeho doplnění

7. Žalovaný uvedl, že vyhodnotil žádosti žalobců o dočasnou ochranu ze dne 30. 7. 2025 jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. Žalobci totiž figurovali v Platformě pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy (Temporary Protection Platform) jako držitelé dočasné ochrany v Polské republice. Z formulace § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., dle něhož je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie, dle žalovaného jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu získal a žádá další podmínka již není třeba. Tedy, zda je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany nebo ne, není pro jeho naplnění rozhodné. Bližší vysvětlení tohoto závěru žalovaný předeštl dále v souvislosti s reakcí na rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Krasiliva*, sp. zn. C-753/23.

8. Žalovaný dále sdělil, že ke dni podání žádosti byli žalobci evidováni jako držitelé dočasné ochrany v Polsku. Pokud byli vymazáni ke dni 3. 9. 2025, nastala tato skutečnost až po podání žádosti o poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky. Je nutno zmínit, že žalobci ke svým žádostem nepředložili žádné dokumenty, které by svědčily, že by byli vymazáni v evidenci vedené příslušnými polskými úřady. A ostatně ani žádný takový dokument nemohli předložit, když žádost o poskytnutí dočasné ochrany podali dne 30. 7. 2025 a o výmaz u polských státních orgánů požádali 1.8.2025, přičemž výmaz byl proveden ke dni 3. 9. 2025.
9. Z formulace § 5 odst. 1 písm. d) zák. č. 65/2022 Sb. jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu postačí, pokud cizinec v jiném členském státě dočasnou ochranu, respektive povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany získal, žádná další podmínka již není třeba.
10. Žalovaný dále pro úplnost podotkl, že žalobci do žádosti sice uvedli sebe navzájem, ale nikdo z nich však není držitelem oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice. Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádosti žalobců o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelné.
11. Žalovaný k námitce porušení zásady *non-refoulement* uvedl, že vyhodnotil jako nepřijatelné žádosti žalobců o poskytnutí dočasné ochrany, nerozhodoval o jejich povinnosti opustit území ČR ani ve věci jejího správního vyhoštění. K porušení zásady *non-refoulement* může dojít pouze tehdy, je-li cizinec nucen navrátit se do státu, kde mu hrozí popsané nebezpečí. Takový efekt ale z podstaty věci nemá vyhodnocení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné. Při tomto vyhodnocení není ani cizinci nařizováno z území vycestovat v určité lhůtě. Jinými slovy následkem vyhodnocení žádosti jako nepřijatelné není povinnost cizince vycestovat z území ČR, natož pak do země původu. Tedy postup žalovaného při vyhodnocení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné nemůže v žádném případě vést k porušení této zásady.
12. Připustil, že Nejvyšší správní soud ve svých dubnových rozsudcích (například rozsudky ze dne 3. 4. 2025, č.j. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42) skutečně dospěl k závěru, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. odporuje unijnímu právu. Usoudil totiž, že pokud osobám, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (ES) svědčí právo primární volby členského státu, v němž požádají o vydání provolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, náleží jim poté, co takové pobytové oprávnění získají, také právo sekundárního pohybu v rámci EU či sekundární volby členského státu. Tedy právo požádat a získat pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, kam se rozhodnou přesunout. Tomu podle Nejvyššího správního soudu odpovídá povinnost členského státu vydat povolení k pobytu (za účelem dočasné ochrany) osobám, které již dříve získaly dočasnou ochranu v jiném členském státě.
13. Tento závěr Nejvyšší správní soud dovodil toliko z některých dílčích závěrů Soudního dvora Evropské unie ve věci C-753/23 *Krasiliva*. Zejména je však postaven na úvaze, že právo sekundárního pohybu v rámci EU plyne z vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES členskými státy a dále je toto právo dovozeno z výkladových stanovisek Evropské komise jakožto „soft law“.
14. Žalovaný se však domnívá, že závěr Nejvyššího správního soudu o existenci sekundárního práva volby členského státu je nesprávný a po upřesnění výkladu, který přineslo prováděcí

Za správnost vyhotovení: R. V.

rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2025/1460“), je zřejmé, že žádné právo sekundární volby členského státu neexistuje. Přesněji neexistuje právo na to, aby vysídlená osoba, která již získala pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v některém z členských států, se přesunula do dalšího členského státu a tam získala pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany a čerpala z výhod spojených se statutem osoby požívající dočasné ochrany.

15. Žalovaný má za to, že právo primární volby členského státu, v němž vysídlená osoba požádá o vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, jí vyplývá přímo ze směrnice, a to ze samotného článku 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES. Členský stát totiž obecně nemůže odmítnout vydat toto povolení z toho důvodu, že se vysídlená osoba na jeho území nachází neoprávněně, případně z toho důvodu, že již přes jiný členský stát přicestovala, a že tedy měla možnost požádat o vydání povolení podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES v tomto členském státě. Jisté omezení tohoto práva by možná představovala opatření Rady přijatá podle článku 25 odst. 3 směrnice 2001/55/ES, jenže je otázkou jaké, směrnice není v tomto směru nikterak konkrétní, v každém případě čl. 25 nezavazuje členský stát povinnosti takové osobě povolení podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES vydat ať už je přijato jakékoliv opatření. Tedy v tomto ohledu je čl. 25 směrnice spíše důkazem toho, že primární právo volby členského státu existuje, ale že jej lze možná opatřením podle čl. 25 odst. 3 omezit. Rozhodně není důkazem toho, že toto právo neexistuje.
16. Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 proto v bodě 16 své preambule už jen konstatuje, že toto právo existuje a jeho uplatnění je zjednodušeno tím, že občané Ukrajiny, kteří jsou držiteli biometrických pasů, mají možnost vstoupit a pobývat na území členských států Schengenského prostoru 90 dnů v jakémkoliv období 180 dnů. Tento fakt samozřejmě usnadňuje nejen jejich pohyb napříč členskými státy, ale jak se Rada v té době domnívala, i rozložení břemene souvisejícího s hromadným přílivem občanů Ukrajiny. Ostatně na totéž poukázal i Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci C-753/23 *Krasilova*.
17. Nejvyšší správní soud se podle názoru žalovaného mylí, pokud má za to, že preambule prováděcího rozhodnutí Rady může založit vysídleným osobám primární právo volby členského státu, v němž požádají o vydání pobytového oprávnění podle článku 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES. Prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382 totiž nemůže rozšířit rozsah práv, která jsou držitelům oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany přiznána. Čl. 5 směrnice 2001/55/ES totiž nepředpokládá, a tedy ani neumožňuje, na základě prováděcího rozhodnutí Rady přijatého podle čl. 5 rozšířit rozsah práv, která jsou držitelům dočasné ochrany směrnici přiznána. A už vůbec k tomu není způsobilá část preambule, která není součástí normativního textu takového rozhodnutí. Preambule obsahuje nanejvýše výkladová pravidla. Proto bod 16 preambule prováděcího rozhodnutí rady jen potvrzuje existenci práva primární volby členského státu.
18. Protože primární právo volby členského státu vyplývá přímo ze směrnice, dostává závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v odstavci 53 odůvodnění rozsudku č.j. 1 Azs 174/2024-42 první zásadní trhliny.
19. Vystavěl – li Nejvyšší správní soud závěr o založení práva primární volby členského státu na prováděcím rozhodnutí Rady (EU), zpochybňuje to do značné míry i jeho závěry stran

existence sekundárního práva volby členského státu těmi, kdo již práv vyplývajících z vyhlášené dočasné ochrany využili v jiném členském státě.

20. Žalovaný souhlasí s Nejvyšším správním soudem, že směrnice samotná nezakládá osobám, které již využily práv vyplývajících z dočasné ochrany v jiném členském státě, právo na získání stejného pobytového oprávnění v jiném členském státě. Toto právo nevyplývá ani implicitně z textu směrnice č. 2001/55/ES. Svědčí o tom již samotná textace čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, kdy má každý členský stát povinnost přijmout opatření za účelem zajištění povolení k pobytu vůči „osobám požívajícím dočasné ochrany“ (čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES). Tímto termínem směrnice 2001/55/ES obecně označuje osoby, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady přijaté podle čl. 5 této směrnice. Ovšem tuto povinnost nemohou členské státy logicky mít vůči osobám, kterým již bylo oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany některým členským státem vydáno. Ustanovení čl. 8 odst. 1 směrnice č. 2001/55/ES, když stanoví povinnost přijmout opatření, jejichž výsledkem má být vydání povolení k pobytu na území členského státu, totiž používá množného čísla. Tato povinnost je jim směrnicí stanovena společně a nerozdílně. Tedy ten členský stát, který takové pobytové oprávnění osobě požívající dočasnou ochranu vydal, tuto povinnost splnil i za ostatní členské státy. Byl tím naplněn cíl tohoto ustanovení. Cílem tedy je, aby osobě, na niž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady podle čl. 5, bylo vydáno povolení k pobytu na území některého členského státu a je tedy po dobu trvání dočasné ochrany oprávněna pobývat mimo zemi, ze které byla vysídlena.
 21. Pokud by toto ustanovení mělo dopadat i na osoby, které již toto pobytové oprávnění získaly v jiném členském státě, muselo by znít jinak, a především by nesměla být součástí směrnice ustanovení čl. 15 a čl. 26.
 22. Povinnost vydat povolení k pobytu osobě, která je již držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, směrnice 2001/55/ES omezuje pouze na případy uvedené v § 15 odst. 6 a také v čl. 26 odst. 4.
 23. Když právo sekundárního pohybu v rámci EU držitelům dočasné ochrany neplyne přímo ze směrnice, je otázkou, zda jej skutečně lze dovodit jen z toho, že se členské státy dohodly neaplikovat čl. 11 směrnice 2001/55/ES.
 24. Mimo to závěr Nejvyššího správního soudu o existenci práva na přemístění do jiného členského státu nemůže obstát s ohledem na nově přijaté prováděcí rozhodnutí Rady č. 2025/1460, kterým se prodlužuje dočasná ochrana do roku 2027.
 25. Žalovaný shrnul, že od přijetí prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 je zřejmé, že v případě, kdy je cizinec držitelem oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, tak i případě, že již držitelem oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě není, může být vydání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany v České republice odmítnuto. Vedle nového prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a v něm projevené vůle evropského zákonodárce tedy již nemůže dosavadní judikatura správních soudů ve věcech nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu obstát.
 26. Nejvyšší správní soud podle žalovaného ve své judikatuře příliš rychle uzavírá, že pokud má cizinec primární právo volby prvního členského státu, kde požádá o udělení povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, že mu také svědčí právo tento stát změnit a získat toto pobytové oprávnění v jiném státě. Neaplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES v praxi, o niž se argumentace Nejvyššího správního soudu opírá, nemůže podle názoru žalovaného zastínit
- Za správnost vyhotovení: R. V.

fakt, že pro závěr o existenci práva „sekundární“ volby členského státu neexistuje opora v pozitivním právu.

27. Konečně, má-li být jedním z cílů směrnice 2001/55/ES předcházet riziku druhotného pohybu osob mezi členskými státy (bod 9 preambule směrnice), pak přece nelze prováděcím rozhodnutím Rady podle čl. 5 ani praxí členských států zavést přesný opak, tedy absolutně nekontrolovatelné sekundární přesuny osob požívajících dočasně ochrany mezi členskými státy.
28. Z tohoto důvodu se žalovaný domnívá, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. není rozporné s unijním právem, a protože je stále součástí českého právního řádu, je žalovaný ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu povinen podle něj postupovat.
29. Žalovaný závěrem sdělil, že je toho názoru, že pro vyhodnocení žádostí žalobců jako nepřijatelných byl zákonný důvod, a proto navrhl, aby soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem zamítnul jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
31. Z předloženého správního spisu a vyjádření účastníků řízení vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Žalobci jsou státní příslušníci Ukrajiny, v žádostech ze dne 30. 7. 2025 o udělení dočasné ochrany uvedli den vstupu na území EU 7. 6. 2025 a dále zaškrtnuli, že nežádali o dočasnou ochranu v jiném státě EU. Žalovaný zjistil z úřední činnosti, že žalobcům byla udělena dočasná ochrana v Polsku.
32. Krajský soud předně konstatuje, že zásahovou žalobu proti úkonu žalovaného spočívajícímu ve vrácení žádostí žalobců o dočasnou ochranu jako nepřijatelných podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. vyhodnotil jako přípustnou. Nutno poznamenat, že judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dříve nebyla zcela jednotná, přesto převažoval názor (ke kterému se klonil i zdejší krajský soud), že vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. a že zákonem stanovené vyloučení soudního přezkumu vrácení žádosti jako nepřijatelné podle § 5 odst. 2 zmíněného zákona nelze v takovém případě aplikovat pro jeho rozpor s právem EU. Soudní dvůr EU pak v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23 (dále také jen „rozsudek *Krasiliva*“), jednoznačně potvrdil, že podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU má osoba požívající dočasně ochrany právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu, jímž žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu článku 8 této směrnice vrací jako nepřijatelnou.
33. Ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. je tedy rozporné s čl. 47 Listiny základních práv EU, neboť osobám požívajícím dočasně ochrany toto právo nepřípustně odepírá, krajský soud proto soudní výlukou dle uvedeného ustanovení neaplikoval. Lze dodat, že
Za správnost vyhotovení: R. V.

Nejvyšší správní soud v reakci na rozsudek *Krasiliva* překonal i svou dřívější opačnou judikaturu a též dovodil, že soudní výluku nelze aplikovat (viz jeho rozsudek ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

34. S ohledem na shora uvedené závěry ohledně přípustnosti předmětné zásahové žaloby tudíž krajský soud přistoupil k jejímu věcnému projednání.
35. Úvodem je třeba konstatovat, že Nejvyšší správní soud již v mnoha svých rozsudcích podrobně posoudil (ne)soulad § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. s unijním právem a své závěry strukturovaně a přesvědčivě odůvodnil (srov. např. jeho rozsudky ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 336/2024-42, ze dne 22. 5. 2025, čj. 4 Azs 40/2025, ze dne 30. 4. 2025, čj. 9 Azs 228/2024, ze dne 24. 4. 2024, čj. 9 Azs 245/2024, ze dne 31. 10. 2024, čj. 10 Azs 151/2024, a další). Krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje a neshledal důvod se od nich v nyní posuzované věci odchýlovat. Proto na ně bude dílem odkazovat a dílem je pro přehlednost stručně zopakuje.
36. Ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
37. První, druhá, čtvrtá a pátá podmínka jsou splněny. Vrácení žádostí o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do práv žalobců. Svou povahou tento úkon žalovaného, který je nepochybně zaměřen přímo proti žalobcům, není rozhodnutím a jeho zákonnost je přezkoumatelná v řízení o zásahové žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52).
38. Zbývá posoudit podmínku třetí, tj. zákonnost postupu žalovaného. Podstatou tohoto soudního přezkumu tak je otázka, zda žalovaný byl oprávněn vrátit žalobcům jejich žádosti jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. z toho důvodu, že o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany již dříve požádali a bylo jim uděleno v jiném členském státě Evropské unie, tedy zda tento institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle zmíněného ustanovení je slučitelný s právem EU.
39. Dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.*
40. Dle § 5 odst. 2 téhož zákona *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti.*
41. Je nutno poznamenat, že institut nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. se nevztahuje k *udělení dočasné ochrany* jako takové, nýbrž pouze k poskytnutí *oprávnění k pobytu* z dočasné ochrany plynoucí. Dočasná ochrana je totiž udělována hromadně již na unijní úrovni, a to pro celou skupinu osob definovanou v prováděcím rozhodnutím

Rady přijatým na základě čl. 5 směrnice o dočasné ochraně. Tímto prováděcím rozhodnutím je ve vztahu ke státním příslušníkům Ukrajiny rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382. Osoby spadající do některé z kategorií vymezených v článku 2 tohoto prováděcího rozhodnutí tudíž mají přiznané právo na dočasnou ochranu na celém území Unie, a to právě již samotným prováděcím rozhodnutím Rady. Členské státy těmto osobám pouze poskytují dílčí práva plynoucí z dočasné ochrany podle kapitoly III směrnice o dočasné ochraně, jako je oprávnění k pobytu (čl. 8) a s ním dále spojená práva na zaměstnání (čl. 12), přiměřené ubytování a zdravotní péči (čl. 13) nebo přístup do vzdělávacího systému hostitelského členského státu (čl. 14).

42. Udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu zákona č. 65/2022 Sb. tak ve skutečnosti znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382, nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. „Dočasná ochrana“ ve smyslu českých právních předpisů je tedy pouze jakousi legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území České republiky (jak je i zřejmé z § 2 zákona č. 65/2022 Sb. a § 2 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců), tj. pobytové oprávnění, které jsou členské státy včetně České republiky povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně.
43. Dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 se toto rozhodnutí vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).
44. Dle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.
45. Dle čl. 11 směrnice o dočasné ochraně členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasnou ochranu, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.
46. Dle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud a) existují závažné důvody se domnívat, že i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak jsou definovány v mezinárodních dokumentech vypracovaných za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů; ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než na území tohoto státu byla přijata jako osoba požívající dočasnou ochranu. Závažnost očekávaného trestního postihu se posoudí na základě povahy trestného činu, z něhož je daná osoba podezřelá. Mimořádně kruté činy mohou být kvalifikovány jako vážné nepolitické zločiny, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem. Toto se vztahuje jak na účastníky trestných činů, tak na jejich návodce; iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za
- Za správnost vyhotovení: R. V.

mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

47. Dle čl. 28 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně *důvody pro vyloučení podle odstavce 1 se posuzují pouze na základě osobního jednání dané osoby. Rozhodnutí a opatření o vyloučení se řídí zásadou přiměřenosti.*
48. V posuzované věci je posouzení postupu žalovaného, tj. zda žádosti o dočasnou ochranu žalobcům vrátil jako nepřijatelné v souladu s právními předpisy či nezákonně, závislé na zodpovězení otázky, zda je institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 (tedy, že ji podal cizinec, kterému již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU) slučitelný s právem EU.
49. Touto otázkou se podrobně zabýval již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 174/2024-42 v případě žalobkyně, která v souvislosti s invazí Ruské federace opustila Ukrajinu a vycestovala do Belgie, kde získala oprávnění k pobytu pro osoby požívající dočasně ochrany. Následně se rozhodla vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu přemístit do České republiky za rodinou, která zde pobývala na základě oprávnění plynoucího z dočasně ochrany. Její žádost o poskytnutí dočasně ochrany však byla žalovaným vrácena jako nepřijatelná, neboť žadatelka již oprávnění k pobytu plynoucí z dočasně ochrany získala v jiném členském státě EU.
50. Zmíněný rozsudek č.j. 1 Azs 174/2024-42 je tak pro nyní projednávanou věc zcela zásadní, a proto z něj krajský soud níže cituje následující podstatné závěry, které se plně uplatní i v tomto případě.
51. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyslovil, že dočasná ochrana pro osoby vymezené rozhodnutím Rady 2022/382 je „*udělována přímo aktem unijního práva, nikoliv rozhodnutím členského státu. Role členských států je v tomto systému omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezenou v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasně ochrany*“ (bod 34 rozsudku).
52. V bodě 47 dospěl k závěru, že „*státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasně ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. právu EU odporuje*“.
53. Dále v bodě 53 uvedl, že „*rozhodnutí Rady 2022/382 držitelům dočasně ochrany přiznává právo primární volby členského státu, v němž jim má být poskytnut komplex práv s touto ochranou spojených. S ohledem na níže uvedené argumenty je NSS přesvědčen, že tento režim nutně zahrnuje i volbu sekundární*“. Znamená to, že státní příslušníci Ukrajiny jsou oprávněni „*vybrat si členský stát, v němž požádají o (prvotní) pobytové oprávnění. Tento členský stát jim přitom v souladu s čl. 8 směrnice o dočasné ochraně musí pobytové oprávnění vydat. ... Pokud tedy mají státní příslušníci Ukrajiny (kteří jsou držiteli dočasně ochrany podle Rozhodnutí Rady č. 2022/382) právo zvolit si hostitelský členský stát a současně se vůči nim neuplatní článek 11 směrnice o dočasné ochraně, nelze podle NSS dospět k jinému závěru, než že mají v průběhu trvání dočasně ochrany rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. V opačném případě by vyloučení aplikace článku 11 směrnice o dočasné ochraně ztrácelo význam. Vlastně by to znamenalo, že ačkoli tyto osoby mohou fakticky pobývat kdekoli v Unii, formální změna*

Za správnost vyhotovení: R. V.

místa pobytu jim je zapovězena. Takový výklad však považuje NSS za absurdní. Odporuje cíli přiznat státním příslušníkům Ukrajiny rozsáhlá oprávnění k volbě místa, kde budou chtít po dobu trvání dočasné ochrany pobývat. Pokud tedy držitelé dočasné ochrany mohou pobývat na území celé Unie, musí jim být umožněno tento faktický stav legalizovat, a to v členském státě, který si zvolí. Pokud si takto zvolí Českou republiku, musím jim zde být vydáno povolení k pobytu.“

54. Nejvyšší správní soud dále s poukazem na rozsudek C-753/23 ve věci *Krasiliva* uvedl, že „Soudní dvůr dospěl k závěru, že žádost o povolení k pobytu nelze odmítnout jako nepřijatelnou jen z důvodu, že osoba dříve požádala o pobytové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala; druhý členský stát proto musí zkoumat důvodnost žádosti, která mu byla předložena ... Ačkoli tedy lze mít pobytové oprávnění pouze v jednom členském státě, samotné podání žádosti nezakládá překážku litispendence, jak ji v podstatě předvídal § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. Nicméně pokud byla s podobnou argumentací Soudním dvorem již *de facto* vyslovena neslučitelnost ‘litispendenční’ nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany dle písm. c) ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., jen obtížné je možné dovodit jiný závěr pro písm. d)“.
55. Nejvyšší správní soud dále citoval z bodu 30 rozsudku C-753/23, ve kterém Soudní dvůr EU uvedl, že „orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku 2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě.“ Citovaný dovětek Nejvyšší správní soud vyložil tak, že „by práva z dočasné ochrany neměla být současně poskytována ve více členských státech. S ohledem na vše další v rozsudku uvedené však tato část věty rozhodně sama o sobě nevylučuje možnost držitele dočasné ochrany přesunout se z jednoho členského státu do členského státu jiného.“.
56. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.“.
57. V bodě 78 pak pro přehlednost shrnul, že v budoucnu může při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany dojít k několika situacím a nastínil postup při posuzování žádostí v těchto situacích:
1. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána, aniž by osoba předtím požádala o pobytové oprávnění v jiném členském státě. Pokud tato osoba bude spadat pod čl. 2 Rozhodnutí Rady č. 2022/382, bude namíste dočasnou ochranu poskytnout a za tím účelem vydat povolení k pobytu.
 2. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba podala žádost v jiném členském státě, avšak pobytové oprávnění v něm ještě neobdržela. V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.

3. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.

4. Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě a toto pobytové oprávnění je stále platné a trvá. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.

a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.

b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nezbytné údaje vloží do informačního systému TPD.

c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.“

58. V nyní projednávané věci se jedná o situaci, kterou Nejvyšší správní soud označil jako čtvrtou z možných variant, neboť žalobci obdrželi již dříve pobytové oprávnění v jiném členském státě (v Polsku), a to zaniklo až po podání žádosti v České republice. Nejvyšší správní soud vyslovil zcela jednoznačně, že v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 pro jeho neslučitelnost s právem EU a žádost je nutné věcně projednat.

59. Krajský soud se s argumentací Nejvyššího správního soudu uvedenou v odůvodnění shora citovaného rozsudku ztotožňuje a dále na něj v podrobnostech odkazuje. Lze dodat, že na závěry rozsudku ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 Nejvyšší správní soud navázal také v řadě dalších případů, které se týkají právně a skutkově obdobné situace, tedy situace, kdy žadatel požádá o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, ta je mu udělena a požádá o její udělení i v České republice, přičemž nová žádost je shledána jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 (viz např. rozsudky ze dne 17. 4. 2025, čj. 9 Azs 98/2024-34, ze dne 17. 4. 2025, čj. 2 Azs 270/2024-38, ze dne

24. 4. 2025, čj. 10 Azs 4/2025-49, ze dne 29. 4. 2025, čj. 8 Azs 20/2024-53, ze dne 13. 5. 2025, č. j. 7 Azs 3/2024-25, a další).

60. Žalovaný sice zpochybňuje výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu mimo jiné i s ohledem na smysl a účel směrnice o dočasné ochraně. Krajský soud však neshledal, že by byly závěry Nejvyššího správního soudu s jejím smyslem a účelem rozporné. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a čl. 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala. Tento závěr ostatně vyplývá rovněž ze žalovaným zmíněného sdělení Evropské komise a byť považuje závěry Komise za blíže nezdůvodněné a *soft-law*, jedná se o interpretační vodítko, které vede k závěru, že směrnice o dočasné ochraně nezamezuje *a priori* druhotný pohyb osob čerpajících dočasnou ochranu mezi členskými státy.
61. Lze sice přisvědčit tomu, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně přitom není omezena ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřilo v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně - uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně.
62. S účinností od 3. 9. 2025 došlo ke změně zákona č. 65/2022, ovšem v případě určení, že zásah byl nezákonný, vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Uvedený zákon tak v době zásahu neobsahoval normu, která by založila nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu u osoby, která v době podání žádosti byla současně držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom nijak nerozporuje ani to, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň, a tudíž ani pobytového oprávnění, jež je součástí komplexu práv plynoucích z dočasné ochrany. Správnímu orgánu proto ukládá, aby v těchto případech byla taková osoba poučena o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, příp. aby prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR zanikne automaticky dočasná ochrana udělená v jiném členském státě.
63. Krajský soud tedy uzavírá, že důvod, pro který žalovaný vrátil žalobcům jejich žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, jenž tkví v tom, že získali dříve dočasnou ochranu v jiném členském státě, nelze pro rozpor s čl. 8 směrnice o dočasné ochraně aplikovat. Žalovaný se tudíž dopustil nezákonného zásahu a stále se jej dopouští tím, že žádosti žalobců věcně neposoudil.
64. Soud má za to, že žalovaný dovozuje z recitálu 4, potažmo bodu 30 rozsudku Soudní dvůr EU ve věci *Krasiliva*, závěry v nich neobsažené. Soudní dvůr uvedl, že „orgány členského státu jsou však oprávněny v rámci zkoumání této žádosti ověřit, zda osoby žádající o povolení k pobytu uvedené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55 spadají do kategorií osob uvedených v článku
- Za správnost vyhotovení: R. V.

2 prováděcího rozhodnutí 2022/382 a požívají dočasné ochrany a zda již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě“. Hovoří se tedy o ověření, nikoliv o zamítnutí žádosti. Recitál 4 pak sice zmiňuje zamítnutí žádosti podané osobou, která dočasnou ochranu získala v jiném členském státě, ovšem s ohledem na v něm obsažený odkaz na bod 30 téhož rozsudku a nutnost postupu v souladu s ním je izolovaný výklad žalovaného nesprávný.

65. Podstatou recitálu 5a je dle názoru soudu to, že nemůže být udělena vícenásobná dočasná ochrana, sám žalovaný poukazuje na to, že recitál 5a navazuje na recitál 4 hovořící o cíli *zabránit vícenásobné registraci k dočasné ochraně*. Nejvyšší správní soud ve shora citované judikatuře dospěl k závěru, že pokud již byla v jiném členském státě dočasná ochrana zrušena, může být udělena v ČR, a pokud zrušena nebyla, má žalovaný žadateli umožnit ji zrušit. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu přitom nejsou v rozporu ani s bodem 30 rozsudku Soudního dvora EU ve věci *Krasiliva*, ani s recitály 4 a 5a.
66. Lze dodat, že princip non-refoulement, nebo také princip nenavracení, zní: „Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“ (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). K porušení zásady non-refoulement může dojít jen v případě, že by byl cizinec nucen navrátit se do země, kde mu hrozí určité nebezpečí. Takové důsledky však vyhodnocení žádostí žalobců o dočasnou ochranu jako nepřijatelných mít nemůže.

V. Závěr a náklady řízení

67. S ohledem na shora uvedené krajský soud shledal žalobu důvodnou. Zásah žalovaného spočívající ve vrácení žádostí žalobcům pro nepřijatelnost byl nezákonný (§ 87 odst. 2 s. ř. s.), a protože následky tohoto nezákonného zásahu stále trvají, přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zásahem. Žalovaný je vázán právním závěrem soudu, že žádosti nejsou nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., jelikož dočasná ochrana udělená jiným státem nepřijatelnost nynějších žádostí nezakládá.
68. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci byli sice ve věci úspěšní, ale žádné náklady řízení, které by jim v souvislosti se soudním řízením vznikly, nespecifikovali (ani nedoložili), přičemž ze spisu ani nevyplývá, že by jim nějaké takové náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. prosince 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.